

cogi non possint, Sanch. cum plurimis lib. 4. disp. 23. n. 3. & n. 4. an lethaliter peccent non parendo. Guttier. de matrim. cap. 79. n. 4. 15. & 16. Non tamen prohiberetur Rex neptem increpatione aliqua, ac verborum severitate inducere, ut nuptiis militis annueret, modò minè abessent, quæ metum cadentem in constantem virum incutere pro persona qualitate possent, d. l. 10. ibi: *Como quier que le pueda decir palabras de castigo que lo otorguen.* Hoc enim parentibus licere docent Sanch. lib. 4. disp. 22. num. 5. Guttier. num. 5. & alii apud eos. Nec matrimonium irritum habebitur, si filius metu hoc reverentia ductus eam conjugem eligat, quam aliàs non acciperet, quia istiusmodi coactio fat ad nullitatem matrimonii non est regulariter, juxta magis communem, veramque sententiam: de quo Sanch. lib. 4. disp. 6. ubi num. 7. cum pluribus sic tenet, ac num. 11. limitat, Guttier. de matrim. cap. 44. num. 40. cum seqq. Basil. Ponc. lib. 4. cap. 5. per tot. ubi contra Sanch. docet. Sunt qui teneant, matrimonium fore nullum, si filius iniens matrimonium ob metum reverentialem enormiter læsus censetur, veluti si contrahat cum persona disparis, & infimæ conditionis, qui est casus capitis *De neptis*, & ita præter alios, quos dat Sanch. sustinet D. Covar. de matrim. part. 2. cap. 3. §. 6. n. 4. & 5. Sed id reprobatur Sanch. num. 15. Guttier. num. 43. Quæ licet in parte procedant, & in patruo, maxime in regia dignitate constituto obtinebunt, cujus respectu metus reverentialis consideratur, Sanch. d. disp. 6. num. 33. latè Guttier. num. 39. qui plures laudat; est enim patris loco, §. *Item amitam, Instit. de nupt.* Quod eo magis probatur Basil. Ponc. d. cap. 5. num. 2. si simul cohabitent patruus, & nepos, & hic ab illo alatur, & gubernetur.

22 Quod si in specie dicti capitis *De neptis*, ex Regis sponsione aliquando sponsalibus, seu promissioni de futuro suo matrimonio consensisset, metu etiam gravi compelli posset, ut militem in virtum exciperet, quia metus quilibet non irritat matrimonium, ubi justè incutitur: quod apertè Pontifex insinuat in eo textu, dum pro ratione tradit, neptem nunquam præstitisse consensum, & ideo invitam cogi posse inficiatur. Vide Sanch. lib. 4. disp. 13. per tot. Guttier. cap. 76. num. 16. Basil. Ponc. lib. 4. cap. 19. num. 7. Debet tamen verus intervenire consensus, ut matrimonium sit, Sanch. lib. 2. disp. 27. num. 3. Basil. Ponc. lib. 2. cap. 3. num. 8. Hæc pro intellectu capitis *De neptis*, 31 quæst. 2. intertextuissè sufficiat, ut utilitatis aliquid legenti exhibeatur; ac enim utile dulci permisceri contingeret.

Ibi: *Quas Rex ipse præclarè gessit.*

23 Sanctius Princeps quidem nulli secundus in re militari, qui Sarracenorum tunc temporis Aragoniæ dominantium acerrimus expugnator prædicatur, suos ex montanis in campestria adversus hostes eduxit, ac singulari virtute oppida non pauca debellavit: sed apud Olsam munitissimum Maurorum præsidium sagitta ictu ex mœnibus percussus interiit anno 1094. aut sicut aliis placet 1095. Vide Annal. Aragon. sup. à cap. 19. ad 31. Marian. tom. 1. lib. 10. cap. 2. Histor. Pontif. ubi sup.

Ibi: *Qua de re consultus postea Summus Ecclesiæ Præsul.*

Urbanus II. Pontifex centesimus sexagesimus quintus Victori III. suffectus est anno 1088. ut plerique volunt, Pontificatumque egregiè gessit ad annu 1099. quo è vita migravit. Consule Spondan. in Epitom. Annal. Baron. tom. 2. anno 1088. Bullar. novissimum tom. 1. Histor. Pontific. tom. 1. lib. 5. cap. 15. Platin. in vitis Pontifi. Marian. tom. 1. Hist. Hisp. lib. 10. cap. 6. qui, ut D. Covar. hic, Urbani Pontificatus initium adscribit anno 1087. Unde constat sub idem tempus Urbanum Ecclesiæ, Sanctium Aragoniæ gubernaculum exercuisse per quinquennium, aut sexennium: sed Rex iste multò antequam Urbanus ad summæ dignitatis fastigium eveheretur, patri successerat, etsi de tempore inter Chronographos non conveniat. Vide Histor. Pontific. d. lib. 5. cap. ult. vers. *Don Ramiro primero*, Annal. Aragon. d. cap. 19. Marian. d. cap. 7. qui Rex interfectus est anno 1094. vel 1095. ut nuper asseruimus, ipso Pontifice superstite, qui Petri Cathedram tribus mensibus & diebus aliquot supra undecim annos moderatus est. Ejus decreta in Pontificis Archivis desiderantur, Spondan. sup. tom. 2. anno 1099. quapropter in novissimo Bullario una duntaxat ipsius constitutio legitur.

Ibi: *Sanctio Regi respondit non esse cogendam.*

Vide supra, num. 22.

Ibi: *Qua ratione Pontificia responsio.*

Jam in novissimis Decreti codicibus post emendationem Gregorii XIII. etiam vitium istud sublatum est; nam in epigraphe dicti capitis *De neptis*, 3. q. 2. sic legitur: *Item Urbanus II. Sanctio Regi Aragonum*, ut dictum est n. 13.

Ibi: *Siquidem Hormisda Pontifex Summus.*

Hormisda Pontifex quinquagesimus quartus in 25 locum Symmachi fuit subrogatus anno 517. Spondan. sup. tom. 1. anno 517. Histor. Pontific. tom. 1. lib. 3. cap. 5. Marian. tom. 1. lib. 5. cap. 7. Bullar. novissimum tom. 1. Chronographia Conciliorum pag. 29. à quo ad Sanctium Regem plusquam quingenti anni præterierunt.

#### SUMMARIUM.

- 1 Textus in cap. Julianus, 11. q. 3. unde sumptus est.
- 2 Apostata unde dictus.
- 3 Varia verbi hujus acceptio.
- 4 Apostasia definitio.
- 5 De apostasia à statu Religioso & sacris Ordinibus, & de poenis in apostatas, remissivè.
- 6 Julianus Imperator multis de causis apostata cognominatur.
- 7 De Juliano quadam adversus Fidem Catholicam patrata narratur.
- 8 Juliani acerba admodum in Christianos persecutio.
- 9 A quo Julianus impietatem didicervit.
- 10 Julianus Clericus ac Monachus est effectus.

- 11 Fidem Catholicam desererat ante obitum Constantii Imperatoris, sed præ formidine simulabat.
- 12 Ad ignominiam Christum Galileum vocitabat.
- 13 Christiani per contumeliam Galilæi dicebantur ab Ethnicis, & quare, num. 19. cum seqq.
- 14 Julianus de labaro Sanctæ Crucis signum sustulit, cujus loco idolorum effigies collocavit.
- 15 Julianus quando, quomodo, & à quo percussus occubuerit.
- 16 Quandiu imperaverit.
- 17 Quibus virtutibus & vitiis præditus, aut deturpatus.
- 18 Moriens in Christum, ac in falsos Deos plura jactavit.
- 19 De hæresi Galilæorum apud Hebræos.
- 20 Catholici subjiciuntur Principibus suis juxta legem Evangelicam.
- 21 Quare Apostoli ac Christiani omnes Galilæi nuncuparentur.
- 22 Christus unde Galilæus appellaretur.
- 23 An fuerit Judæus, vel Galilæus, & num. 24.
- 25 Sub Juliano Imperatore Christiani militarunt.
- 26 Julianus maxime studuit, ut Christianos, præsertim milites, ad idololatriam induceret.
- 27 Error est asserere, Christianis bellum interdicti.
- 28 Ad bellum justum que simul desiderentur.
- 29 Christianis licet militare sub Principe infideli, etiam contra Catholicos, si illius imperio subiecti sint, & bellum injustum non sit.
- 30 An captivi apud infideles possint contra Christianos dimicare.
- 31 Christiani nequeunt præliari etiam ob metum mortis pro suis Principibus infidelibus, cum bellum geritur odio Fidei, aut aliàs est injustum.
- 32 Verum Christianis non subditis fas sit dimicare pro infidelibus, & num. seqq.
- 33 Principum mandatis parendum est, licet subditis de justitia non constet.
- 34 Num liceat Principibus Christianis vocare in auxilium infideles ad bellum contra Catholicos, vel paganos, & num. seq.
- 35 Christiani etiam ante Constantinum Magnam sub Ethnicis Imperatoribus militarunt.
- 36 De miraculo quod Christianorum militum precibus in auxilium exercitus Romanorum impetratum est.
- 37 Cujus legionis erant milites, qui oratione id miraculum meruerunt.
- 38 Melitina legio ex tunc Fulminatrix cepit vocitari. Fuit & altera ejusdem nominis legio.
- 39 Bellum Marcommanicum unde sic dictum.
- 40 De martyrio militum legionis Thebææ.
- 41 Thebææ Legio unde venerit, & obiter de origine legionum Romanarum.
- 42 De decimationis exercitus poena apud Romanos.
- 43 Quare hujusmodi poena inducta.

- 44 De poena vigesimationis, & centesimationis exercitus.
- 45 Decimationis exempla recensentur.

De Interpretatione capitis Julianus  
94. 11. q. 3.

#### CAPUT XII.

Seriem capitis Julianus 94. 11. q. 3. apud D. Ambrosium non inveniri, sed ejus textus sententiam deductam esse ex D. Augustino relato in cap. Imperatores, §. Julianus, ead. q. observat sequutus Domin. Covar. hic, August. Barbosa in collect. ad Decret. d. cap. Julianus, in princip. & in emendatis Codicibus inserta est glossa parva, quæ eisdem assentiens ait, fortasè dictum caput Julianus (cui illa proxima est) desumptum esse ex dicto §. Julianus, quo sententia eadem, etsi diversis verbis, exprimitur. Verum si utriusque textus verba ad amissim conferantur, apparebit minime sub dicto §. Julianus, comprehendi quod in cap. Julianus, deciditur, nisi sub illa generalitate, quod Christiani milites non obsequerentur Juliano, quoties ejus præcepta Divinis opponi contingeret; & hoc in idolorum cultu D. Augustinus exemplificat, & de bello in Catholicos recusando nullum adjicit verbum, neque hoc ex mente hujus Sancti Doctoris necessariò inferitur, sed per consequentiam, supposito quod Christianis est nefas sub infideli Principe adversus ejusdem sacrae Religionis professores dimicare: quod quidem in d. cap. Julianus, apertè ex D. Ambrosio traditur, & quatenus verum sit, ex dicendis infra, num. 29. constabit. Licet autem D. Covarruv. cui fides proculdubio adhiberi debet, testetur se non invenisse verba dicti capitis Julianus, apud D. Ambrosium, fortè aut non opera omnia Sancti Patris ad ipsius manus pervenerunt, aut non ipsa de verbo ad verbum perlegit, sed ea lustravit loca, in quibus eam sententiam existere verosimiliter credidit. Quæ cum ita sint, ac res in ambiguo versetur, Gratiano referenti auctoritatem D. Ambrosii standum erit juxta doctrinam communem August. Barbozæ quem dedimus sup. cap. proximo, num. 5. ad fin. Textus in d. cap. Julianus, meminere præter Barbozæ ibi, Menoch. de arbitrar. casu 546. n. 9. Petr. Bell. Albenf. tract. de re militar. part. 2. tit. 2. num. 2. tom. 16. Riccial. de jure personar. extra gremium Eccles. existent. lib. 1. cap. 11. n. 1. Bobadill. in Politic. tom. 1. lib. 2. cap. 10. num. 70. Afflict. ad constitut. Neapol. rubric. 3. num. 3. versic. Et si est apostata, Ioan. Lup. tract. de confederat. Princip. membr. 1. §. Miror satis, num. 4. Theatrum vitæ humanæ tom. 6. verb. Princeps, versic. Julianus Imperator, de cujus intellectu differendum est infra, num. 29. cum sequentibus.

Ibi: *Extat tamen apud Divum Augustinum.*

Ad Psalm. 124. vers. Quia non derelinquet Dominus, &c. Idem observat Barboza ubi proxime.

Ibi: *Julianum Casarem dictum fuisse Apostatam.*

- 2 Apostata dicitur quasi retro stans, aut retrocedens, Farinac. in *praxi crim. tract. de heresi, quest. 183. num. 4.* Ricciul. *sup. lib. 6. cap. 1. n. 1.* Navar. *conf. 15. n. 1. de Regularib. Decian. tract. crimin. lib. 5. cap. 70. num. 2.* Fr. Emman. *question. regular. tit. 1. q. 30. art. 1.* Barbosa in *colleçtan. ad cap. 1. n. 6. de apostat. Nebrissenf. verb. Apostata.*
- 3 Quod verbum generaliter sumptum significat recessum à militia, statu, aut instituto, quod aliquis publicè professus est. Farinac. *n. 2. Azor. Instit. moral. part. 1. lib. 8. cap. 21. in princip. Lexic. Calvin: verb. Apostata.* In Jure autem accipitur pro eo, qui Fidem Catholicam, quam per sacrum regenerationis lavacrum amplexus est, deserit, vel statum Religionis, aut Ordinis sacri, cui se mancipaverat, abdicat: sed & qui ex contemptu Divina, sive superiorum Prælatorum præcepta transgreditur, apostasie reus censetur: unde triplicem hujus sceleris speciem constituunt Glossa *verb. Apostasia, in cap. 1. de apostat. & ibi Barbosa in colleçtan. num. 5.* Ricciul. *d. lib. 6. cap. 1. num. 2.* Decian. *sup. cap. 71. n. 1.* Menoch. *2. Farin. n. 5. Mascard. de probat. tom. 1. concl. 112. num. 20.* Sed strictè ac propriè ille tantum apostata vocatur, qui Fidem Catholicam abnegat. Farinac. *num. 5. & 14. Lexic. Calvin. sup.*
- 4 Secundum quæ Apostasia nihil aliud est, nisi temerarius recessus à statu Fidei, vel obedientiæ, vel Religionis, seu Ordinis Sacri, quem aliquis se tenere professus est. Farinac. *num. 3.* Decian. *sup. cap. 70. n. 3.* Menoch. *n. 1. Clar. in praxi, §. fin. q. 78. num. 4.* De Apostata à fide mentio fit in *cap. Non potest 2. q. 3. cap. Beatus 3. q. 4. l. 1. cum seqq. C. de apostat. l. 5. tit. 25. p. 7.* de eaque fusè disserunt Farinac. *d. quest. 183. §. 2. à num. 13.* Sanch. in *Decalog. lib. 2. cap. 7.* Ricciul. *sup. lib. 8. Decian. cap. 71. & 72.* Menoch. *d. casu 546. à num. 3.* alique plurimi apud Barbos. in *colleçtan. ad rubric. de apostat. in Decretal.* In quo differat Apostata ab hæretico, asseruimus supra, *lib. 3. cap. 1. n. 17.* tradidereque Farinac. *n. 13. & 16.* Decian. *cap. 71. num. 5.* Clar. *ubi proximè. Mascard. num. 26. cum seqq. Ricciul. lib. 5. cap. 1. num. 14. & d. lib. 6. cap. 4. num. 1.* Gutier. *de delict. quest. 32. num. 2.* Azor. *sup. vers. Tertio queritur.*
- 5 De apostasia à statu Religionis, vel Ordinis sacri agitur in *cap. 1. & per tot. de apostat. c. 1. de emp. ordinat. c. 2. ne cleric. vel monach. in 6. cap. Ananias, 17. q. 1. l. 29. tit. 7. p. 1.* de qua copiosè Farinac. *sup. §. 6. cum seqq. Decian. cap. 71. Sanch. c. 8. Ricciul. d. concl. 112. à princ. Menoch. d. casu 546. omiſſis pluribus, quos cumulat Barbosa in d. rubric. vers. ult. De apostasia inobedienciæ in cap. 2. cap. Illud 5. de majorit. & obedient. cap. Alieni 4. quest. 3. disseruntque Farinac. §. 5. Decian. cap. 71. num. 2. Menoch. à num. 24. Apostata quoque latè usurpatur pro eo, qui qualecunque crimen admittit, per quod à Deo amissâ gratiâ deviat, juxta illud *Ecclesiast. cap. 10. scriptum: Initium superbiæ hominis est apostatare à Deo.* Et tenet D. Thom. *2. 2. quest. 12. art. 7.* ex quo id adnotant Menoch. *num. 24. Mascard. num. 12. Farinac. d. quest. 183. num. 5.* Singulis apostatis propriæ sunt poenæ jure stabilitæ, quas recensent nuper allegati DD.*
- 6 His de apostasia generaliter cognitis, liquebit satis, optimo quidem jure turpissimum apostatæ

cognomen impio Juliano Imperatori impositum fuisse, qui sacra baptismatis ablutione inundatus, Diaconatus Ordine initiatus, ac monachali professione insignitus à Fide Catholica, statu religioso, Ordinibus, & obedientia Romanæ Ecclesiæ debita execrabiliter recessit, ut ex plurimis Authoribus referuat Baron. *Annal. Ecclesiastic. tom. 3. & 4. anno 345. num. 3. & anno 361. cum duob. seqq. Spondan. in ejus Epitome, in eisdem locis, tom. 1. Ammian. Marcellin. Hist. lib. 22. D. Greg. Nazianz orat. 1. & 2. in Julian. Petr. Mexia in vit. Imperat. Menoch. sup. n. 5. ex Anton. Sabellico, Ioan. Bapt. Egnat. Nicephor. ac Theodoret. Marian. Hist. Hispan. tom. 1. lib. 4. cap. 18. Histor. Pontific. tom. 1. lib. 2. cap. 4. ad fin. Jacob. de Bie de imagin. & aur. numismat. Imperator. tab. 55. vers. Flavius Julianus, Carrill. Annal. ann. 361.*

Ex quibus observandum est, Julianum, Liberio Pontifice, sub finem anni 361. suæ ætatis trigesimum primum agentem à Constantio antecessore, inter quos sanguinis vinculum intercedebat, hæredem institutum ad Imperii fastigium ascendisse, quo tempore se Christianæ Religionis addictum simulabat, quam animo jam perfidè deseruerat, ne Constantio penitus displiceret, qui se Christianum profitebatur, et si Arrianis erroribus contaminatus esse; Cujus enim gratiam concupari Julianus studebat, quem satis averſam sibi merebatur. Postquam autem, Constantio extincto, gubernaculum apprehendit, sese palam idololatriæ tradidit: & licet conscientie libertatem indulerit, Christianam tamen Religionem odio proſequatur interno, quam non aperta tyrannide, ut alii, edictis adversus Fidei Catholice professores propositis, delere ac extirpare contendit, sed diabolicis machinationibus vastè Christianos nimium compressit, leges iniquas ferens quibus Catholici à Magistratibus, aliisque publicis honoribus arcebantur, necnon à munere docendi in Academiis, (studere verò non vetabantur, prout contra alios tenet Spondan. *anno 362. num. 57.*) Judicem adire pro injuriis sibi illatis non concedebatur eisdem. Bona namque pluribus Julianus abstulit pretextu quodam quæſito, & in tantum impietatis devenit, ut Evangelicam doctrinam pro ratione hujusmodi decretorum redderet odiosam, aïens Christianos pauperum addictos esse oportere, & injurias condonare juxta legem Christi, ideòque rectè propriis facultatibus spoliari, atque injuriarum actione carere, de quibus Card. Baron. *sup. Spondan. anno 361. à num. 12. & anno 362. à princ. maximè n. 51. & 56. cum seqq. Carrill. anno 362. Theat. vitæ hum. tom. 1. verb. Astutia, vers. Julianus, & tom. 4. verb. Impietas, vers. Julianus. Petr. Mexia, Ammian. & alii laudati nuper numero præcedenti.*

Unde apparet, non minùs acerbam, & periculosam hujusmodi persecutionem esse censendam aliis, quas Ecclesia pertulit, licet non sic cruenta videatur, ut observat Cardin. Baron. *tom. 4. anno 361. in fin. & anno 362. vers. Lavè satis, eamque cum cæteris enumerat D. August. lib. 18. de civit. Dei, cap. 52.* quandoquidem potius expediret Christianis brevi interire cruciatu, quam diu immaniter vexari, honoribus, muneribus, substantiæque destitutos, *l. 5. tit. 25. p. 7. ibi: Ca la vida deshonrada le fera peor que muerte, no pudiendo usar de los honores, e de las ganancias que se usan comunmente à los otros.* Tunc enim mors solatium foret, & vita supplicium,

cium, *l. Quisquis 5. §. 1. C. ad leg. Jul. Majestat.* Imò aliqui sub Juliano usque ad internecionem passi sunt, ut videre licet apud Baron *anno 362. & Spondan. in Epitom.* qui abundè Juliani impietatem demonstrant, tradentes inter alia ejus facinora, sese sacrificiorum sanguine abluisse, ut quoad posset, sacri Baptismatis, quod susceperat, absterſionem deleret. Inde, ut asertum est *sup. n. 6.* Julianus Apostata maximè à Christianis vulgò nuncupatur: sic præter D. Covar. observant Menoch. Marian. Petr. Mexia, Histor. Pontific. *ubi sup. Aug. Barbosa in colleçtan. ad d. cap. Julianus, num. 2. & in rubric. C. de apostat. Calepin. & Lexic. Calvin. verb. Apostata, & alii quos dedimus supra, n. 6.*

Ibi: *Demum ariolorum consuetudine adductus.*

- 9 Lapsus Juliani Libanio in primis tribuitur, qui imperante, ac ignaro Constantio, cum Philosophia simul ac impietate perfidus imbuir. Spondan. *tom. 2. anno 362. num. 2.* Marian. Petr. Mex. & cum eis adducti supra, *num. 6.* Sed & alios magistros similes magiæ, ac idololatriæ deditos Julianus habuit. Card. Baron. *tom. 3. anno 345. num. 8.* plerosque Sophistas, adepto imperio, ex cunctis regionibus ascivit. Spondan. *anno 362. à num. 2.*

Ibi: *Deinde à Maximo Philosopho.*

De quo Card. Baron. *ubi proximè, & sæpe alibi, præsertim tom. 4. anno 362. Spondan. dict. anno 362. num. 1.*

Ibi: *Qua ratione in grativum rerum suspensionem.*

- 10 Constantius Imperator Julianum valdè suspectum habuit, quanquam eum Casarem, Imperique consortem constituerit post Galli necem, qui Juliani fuit frater, & uterque Constantio nepos ex fratre. Hanc suspensionem ut aboleret Julianus, seque insontem ostenderet, primò Clericorum numero adscriptus est, deinde abraſo capite, monasticum institutum professus est. Card. Baron. *tom. 3. anno 345. num. 3. 4. & 9.* & ibi Spondan. Cyrill. Alexand. in *prolog. lib. contra Julian. epist. ad Theodos. Hist. Pontif. tom. 1. lib. 2. cap. 4. fol. 39. & 40.* Petr. Greg. *Synagmat. jur. lib. 16. cap. 1. n. 29.*

Ibi: *Donec adhuc superſite Constantio.*

- 11 Iam diu ante obitum Imperatoris Constantii Julianus à Fide Catholica defecerat, sed præ formidine patris celabat apostasiam, usquedum in Imperium successit, ex quo venenatum detegens animum, publicè idolis sacrilegum cultum reddidit. Card. Baron. *tom. 4. anno 361. in princip. Spondan. in Epit. anno 362. num. 1.* Petr. Mex. in *Julian. & alii quos dedimus supra, n. 6.* Idemque præmissimus *num. 7.*

Ibi: *Sed & impius hic Iulianus.*

- 12 Hinc patet, Julianum inobedienciæ apostasiam deterrimè admisisse, secundum tradita supra *n. 3.* qui non solum divinam legem contemptui ha-

buit, cui se per Baptisma subjecerat, sed & summum Legislatorem Christum Dominum aspernatus est, quem ad ignominiam Galilæum vocitabat. Spondan. *anno 361. ad fin. Menoch. de arbitrar. casu 546. n. 5.* Petr. Mexia *sup. Maldon. in Evang. Matth. cap. 26. vers. Et accessu ad eum una ancilla, Sylveira tom. 5. in Evang. lib. 8. §. 5. quest. 2. num. 16.* Carrill. *an. 362. Theat. vitæ hum. verb. Ambitio, vers. Julianus.*

Ibi: *Et Christianos omnes ex con-vitio.*

Fidei Christiana professores per contumeliam Galilæos Julianus appellabat. Spondan. *anno 362. n. 56.* Maldonat. Sylveira, Carrill. Petr. Mexia, & alii dati *sup. num. 6.* Imò lege lata constituit, ut ita communiter ab omnibus diceretur, Card. Baron. *tom. 4. anno 362. vers. Quod autem.* Scire autem oportet sub tempus nascentis Ecclesiæ Christianos ab Ethnicis Galilæos nuncupari convitii causâ, non quia legem Christi Domini, qui Galilæus fuit, amplexi essent, sed alia ex causâ, de qua infra, *ex n. 19.*

Nec sacrosancto Salvatoris signo Juliani perecit impietas, quod ex labaro sustulit, ubi à Constantino Magno colendum fuerat impositum, cujus loco effigies idolorum substituit, ut sic milites etiam Christiani latrariam eis deferrent, dum vexillum id de more venerarentur: quâ, aliisque fallaciis eos inducere ad idololatriam conabatur. Baron. *tom. 4. anno 362. vers. Quin eo, Spondan. ibi, vers. Labarum, num. 6.* Carrill. *ubi sup. Theat vitæ hum. tom. 4. verb. Impietas, vers. Julianus.* Labarum in Romanorum exercitu dicebatur princeps supremumque signum quod ante Imperatorem selectorum militum cohorte stipatum ferebatur, tantique habitum est, ut ab exercitu adorari consueſceret. Calepin. Nebrissenſis, Lexic. Calvin. *verb. Labarum, de cujus forma Euseb. lib. 1. de vit. Constantini, & lib. 11. de ipsius effectibus, ac custodibus agit.*

Ibi: *Impietatis & blasphemia temerarius hic Princeps.*

Julianus bello in Persas suscepto, dum acriter cum illis congregaretur in loco qui Phrygia nominabatur, hastâ ictu lethaliter percussus, quæ brachio dextro costis affixo, ad imam jecoris fibræ penetravit, brevi in fata concessit die 25. Junii anno 363. Card. Baron. *tom. 4. anno 363. vers. Quos cum, ibique Spondan. tom. 1. num. 12.* Ammian. Marcell. *Hist. lib. 22. Marian. & Petr. Mexia ubi sup. Author cordis hucosque latet, sed Historiographi dum illum assignare contendunt, mirè hallucinantur. Quidam divinitus vulnus insitum per ministerium Angeli, vel dæmonis, aut quorundam Sanctorum Martyrum arbitrantur, subduntque in sepulchro D. Mercurii tunc temporis hastam sanguinolentam fuisse repertam. Alii casu à milite Romano, vel ab hoste Julianum interfectum existimant, de quo latissimè Card. Baron. *ubi proximè, vers. Post hæc, cum seqq. & Spondan. sup. num. 13.* Carrill. *sup. anno 363. Luc. Dext. in Chron. ann. 364. Theat. vitæ hum. tom. 1. verb. Blasphemia, vers. Idem suscepto.* Quanto tempore Julianus Imperii pondus sustinuerit, similiter inter Authores non convenit. Baron. *sup. vers. Quod verò, illum biennio, demptis tribus mensibus, novemque diebus, imperasse tradit.**